

Op dat vgentlik lochte bij met twee schutten, diepe kuiltjes
in zijne wagen en tot zijn verbaring las ik op zijn weegjen, dat
het mijn eigen, bloedige woedte was. Waten verdrasig;
het ene vorder na het andere gebeurde. Diegenij maent
bij 2 à 3 maanden in het nabehin vullijge, kengje ik al na
10 dagen naar huis mocht. Toe anre grote verrassing maent
ook volk mee naar huis, al watre ik hem medins 6.
maende liggende verdragen tot dat bij mich zelfka ^{de ritte} here
Hae verrassend was het dat bij ~~de~~ no jong mag^{de} no vullijge
was. Liggend op zijn kuiltje vullijge bij nich lang ^{hem in vullijge} van
de maent van een langzaam stultje, want mee hadde ~~de~~ vullijge
gransoon dieke bij hem geent. Was het een vlyg kengje, da
vullijge bij nich ook snel op de maent, op zijn kuiltje hee
e meer. Dat was al so kengje op so - jong lieflyk
Maar er ik hooime mag meer verrassing in ^{de} zijn jonge
leentje. Hij bracht altyd "gode rapportis" thuis, wat
bij was beklint de betre van de klas. Daar bij hem bij
kinge, danoe, hardlope en ^{al bij} volke stem in de riveer
gode. ~~han~~ bij byn ene ver de by Papa - no groeide
bij op, altyd lief, altyd wellardy en phouman -
Mij non was een echte jager. Van kindsof van moent
by al mee met zijn eigen vader. En mee was het bij
beurt om de kider mee op jaekt te vullijge -
Dit heer was het Juspi's beurt. Bij O, mee vullijge bij
grang mee, maar bij rode ook so grang mag op de wijje
en by de schomme bij con krie, Daar gijje mee ^{geent} da
naar toe met ^{al} de kideren - Juspi vullijge het no grang
maar vullijge genang Luan ^{het vullijge} kengje van de vullijge

of de wip. Tossai kee mij opriet!...
 Of de woon so graag op de wip, ga dan toch! "Draug ik
 by hem aan. Dan ging hij weer, maar kwam de kortste
 here twee by meer terug, klan op mijn schoot en overbrachte
 mij met kusjes. Meer draug ik op hem dan "jusji, ji woon
 toch ook so graag op de schommel? Ga dan toch." ^{Ephraim}
 ging dan alweer - maar twee doch meer vlieg terug,
 klan weer op mijn schoot en ^{alweer} overbrachte mij weer met
 zijn kusjes. We gingen veldaan naar huis - i Middag
 ronden se verketke. Jusji kwam mij nog een hele dikke
^{natte} ~~natte~~ (kus) gean, Vriend graag liet ik ~~se~~ natte kus gheb
 me rich self opdragen. i anders neef ji so - natte kus
 toch onnadelijk en je gemete of? De wiefde de
 auto na tot dat ik zij klen meived kallei heel
 in de verte, de bocht an sag gaan - De son waite
 meerten ^{jusji} jusji kiggen - Wel was mij baloke, walle
 afschiedo kus wot mij - Nouit meer kusje van
 mijn jusji, wot gean walle meer! Nouit meer!
 My werd sleches 8 jaar. Same met mijn Papa
 verongelubbe de ^{sonnen} op die vrealche dag - ^{Myne} ~~Myne~~ lere
 hem lere was in gods lere - My had het in mijn palm geoden

Schym - gekyph! min zoo worden Mare. 900

F.O. Visie: Mijn verhaal - Postbus 21400

1202 B.J. Wilverseum of mail voor Visie @ E.O.H.K

¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵

$$195 + 613 = \frac{195}{613}$$

808 woorden.

Hij heette eigenlijk Marius, maar voor het gemak noemde wij hem "Gusje". Het was een byzonder kindje. Zijn komst kwam al met grote beroving. In Indonesië was toen nog geen Rhesus-Positiere bloedbank en ik had juist die bloedgroep. Het was in die rumoerige tijd dat de meeste Nederlanders naar Nederland terug keerden. Heel toevallig las ik in "Het Beste" een stuk over "de dodende moeder". Ik ging ernaar voor naar de huisdokter en vroeg of ook ik tot die groep behoorde. Hij bevestigde mijn kalge vermoedens. Ik mocht niet meer reizen met vliegtuig of boot, daarom moesten wij 25 personen elk van 5 van elke groep bij de hand houden. Met angst en beven merkten wij dat de ien voor ien naar Nederland vertrokken. Op een gegeven oogenblik bleven er slechts 3 personen over maar ook bij deren gebeurden onverwachte dingen, totdat er slechts ien persoon over bleef. Het was een dikke vriendelijke pastoor die mijn man geruststelde met "Vier gerust, ik tel voor 25 personen". Dat was natuurlijk een grapje. De kalge werd ondertussen groter en groter en voorzichtig vroegen de doktoren mij of er ook "Sunber" in de familie voorkwam. Dat was niet het geval. Het stelde mij gerust dat mijn oudste kinderen ook dikkerdjes waren. Toch moest kalge 3 weken eerder gehaald worden. Hij woog 11 pond en ons. Een record voor het ziekenhuis. Maar wat een schrik! kalge kreeg een heven ^{bloeding} op het kruantel en mocht zelfs niet vervoerd worden om hij niet te komen drinken. Wat een vragde in verrassing toen ik hem voor het eerst naar terug zag. Zijn eigen aardige Rhesus-kleur bij zijn geboorte was tot een schattig normale kalge rose veranderd, ik kon hem beslist niet herkennen, als er op zijn wiegje niet zijn naam stond. Die schattig molliche, kalge-rose kalge was mijn eigen Lindje! Op dat oogenblik lachte hij met twee schattige diepe knultjes in zijn wangen. Wat een grote verrassing! Het ene wonder na het andere gebeurde.

Eigenlyk moest hij 2 à 3 maanden in het ziekenhuis
nablijven, terwijl ik na 10 dagen al naar huis moest. Tot
onze grote verrassing moest ook ik al na 10 dagen, al
moest ik hem minstens 6 maanden liggende verrorgen totdat
hij zelf kon keren en zitten. Hoe verrassend was het dat hij
ho jong nog al zo mankaal was. Liggend op zijn buikje
wiegde hij zich langzaam heen en weer op de mat van een
langzaam stukje muziek of juist heel vlug naar gelang de
maat want we hadden onze gramafon dicht bij hem gezet.
Dat was al zo bijzonder op zijn jonge leeftijd! Maar er kwamen
nog meer verrassingen in dat jonge leven. Hij bracht altijd
„golden rapporti“ thuis, want hij was bestikt de beste in de klas.
Leuk kon hij zingen, dansen, hardlopen en als hij platte stenen
in de rivier gooid, kon hij dat bijna even ver als zijn Papa.
Hoe groeide hij, altijd op, altijd lief, altijd vrolijk en zo gelukkig.

Mijn man was een echte jager. Van maandag aan moest hij
al mee met zijn vader. En nu was het zijn beurt om de
kinderen mee op jacht te nemen. Dit keer was het Guisje's beurt.
O, wat wilde hij graag mee, maar hij wilde ook zo graag op
de riep en op de schommel bij Com Eric. Daar gingen wij
dan eerst naar hoe mee al de kinderen. Guisje wilde het
zo graag, maar vriend genoeg kwam hij telkens direct terug van
de schommel of de riep. Totdat het mij opviel! „Ga mede toch
zo graag op de riep, ga dan toch!“ drong ik telkens bij hem aan
dan ging hij mee, maar binnen de kortste keren kwam hij meer
terug. Kom op mijn school en overleef mij met Kusje. Wier
drong ik op hem aan: „Guisje, je woon toch zo graag op de
schommel? Ga dan toch!“ Echter kwam hij meer, maar
kwam rennend toch weer vlug op mijn school en alweer
overleefde hij mij met zijn Kusje. We gingen veldaan naar
huis en 's middags vonden de verplegers. Guisje kwam mij
nog een hele dikke natte kus ten afscheid geven. Vriend genoeg

Leek ik deze natte kus geheel uit rich zelf opdragen en
 anders veeg je nog in natte kus toch onmiddellijk van je
 gezicht af? Ik wuifde de auto na boldat ik mijn klein
^{wuivend}~~meisje~~ handje heel in de verte de bocht om zag kwam.
 Ik kon nooit meer kusses van Yusuf krijgen. Het was mijn
 laatste natte kus ten afscheid voor mij. Nooit meer kusses
 van mijn Yusuf! Nooit meer! Hij werd slechts 8 jaar. ^f
 Samen met mijn Papa verongelukten ze op die vreselijke
 dag. De Heer had gegeven, de Heer had genomen. Hij
 had hen in zijn palm geschreven - De Naam des Heren zij
 geloofd.

Door een mist van tranen heen, voel ik altijd zijn leven levens-
 lang in mijn leven. Hoe had ik die dag kunnen bevoeden dat
 ik afscheid zou nemen van twee mensen die mij zo dierbaar
 waren? Samen met mijn Papa verongelukten ze op die vreselijke
 dag. De Heer had gegeven, de Heer had genomen. Hij had hen in
 zijn palm geschreven. De Naam des Heren zij geloofd.

Hij heette Marius, maar voor het gemak noemden wij hem "Jusje".
 Het was een bijzonder kindje. Hij konst kwam uit met een
 grote beroering in Indonesia was toen nog geen Rhesus-
 Bloedbank en ik had juist deze bloedgroep. Het was
 in die reedsaerige tijd dat de meeste Nederlanders op het
 spoor naar Nederland terugkeerden. Veel "bavellig" las ik in
 "Het Best" een stuk over de nodende moeder. Ik ging erme
 naar de huisdokter en vroeg of ook ik tot die groep behoorde.
 Hij bevestigde mijn vange vermoedens. Ik mocht niet meer
 reizen met vliegtuig of boot; daarom moesten wij 25 personen
 elk aan 5 van elke groep bij de hand houden. Met angst en
 baven merkten wij dat we een voor een naar Nederland vertrokken.
 Op een gegeven oogenblik bleven wij er slechts 3 personen over, maar
 ook bij deren gebeurden onverwachte dingen. Alsdit er slechts
 een persoon over bleef. Het was een dikke overdeeltje pastoor, die
 mijn man geruststelde met, "Wees gerust, ik heb voor 25 personen".
 Dat was natuurlijk een grapje. De baby werd onderzocht
 hoe langer hoe groter en behaard kwam vroeger de doktoren wij
 of er ook "suiker" in de familie voorkwam. Dat was niet
 het geval. Het stelde mij gerust dat wij vudste kinderen ook
 dikkerdjes waren. Toch moest baby 3 weken eerder geknald
 worden. Hij woog 11 pd en 1 ons. Bin record voor het ziekenhuis.
 Maar wat een schrik! Baby kreeg een hersenbloeding op het
 kraambed en mocht zelfs niet vervoerd worden om bij mi te
 komen drinken. Wat een vragende en verrassing toen ik hem
 voor het eerst weer terug zag. Zijn eigenaartige Rhesus bleef
 bij zijn geboorte was tot een schattige normale baby. Vore
 veranderd; ik kon hem niet kerkend hebben, alser op mijn wijge
 met mij naar stond. Die schattige, molige, babyrose
 baby was mijn eigen kindje! Op dat oogenblik lachte hij met
 twee schattige, kniepe knultjes in zijn wang. Wat een grote
 verrassing. Het ene wonder na het andere gebeurde.
 Eigenlijk moest hij 2 à 3 maanden in het ziekenhuis nablijven,

325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336
kerwijl ik na 10 dage al naar huis mocht. Tot onze grote
337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347
verrassing mocht ook baby mee naar huis, al moest ik hem
348 349 350 351 352 353 354 355
minstens 6 maanden liggende verroegen, tot dat hij zelf kon
356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367
keren en ritten. Hoe verrassend was het dat hij zo jong stog
368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378
al zo meritaal was. liggend op hem buidje miegde hij
379 380 381 382 383 384 385 386 387 388
heel langzaam heen en weer op de mat ten een langzaam
389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399
stuitje of juist heel vlog naar de gelang de muur, want
400 401 402 403 404 405 406 407 408 409
we hadden te granspoon dicht bij hem gerek. Dat was al
410 411 412 413 414 415 416 417 418 419
zo bijzonder op zo'n jonge leeftijd. Maar er kwamen nog
420 421 422 423 424 425 426 427 428
meer verrassingen in dat jonge loentje. Hij bracht altijd
429 430 431 432 433 434 435 436 437 438
golden rapport thuis, want hij was beelisk de beste in
439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450
de klas; daarbij was kon hij ringen, dansen, hardlopen en als hij
451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465
platte stenen in de rivier gooid, kon hij bijna even ster als hij
466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480
Papa. Ho graver hij op, altijd lief, altijd rechtvaardig en gelovend.
481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495
Mijn wan was een echte jager. Van kinds af aan mocht hij al
496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510
mee met zijn vader. En nu was het zijn beurt om de kinderen
411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425
mee op jacht te nemen. Dit keer was het Jusje's beurt.
426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440
O, wat wilde hij graag mee, maar hij wilde ook zo graag op de
441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455
roep en op de schommel bij Com te dra. Daar ginga we dan even
456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470
naar toe met al de kinderen. Jusje wilde het zo graag, maar
471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485
vriende genade kwam hij telkens direct terug van de schommel
486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500
of de roep. "Voldat het mij opviel!" "Je won zo graag op de
501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515
roep ga dan toch!" "Kroeg ik telkens bij hem aan. Van ging hij
516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530
weer, maar binnen de kortste keren kwam hij meer terug.
531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545
Klom op mijn schoot en overstelpte mij met kusjes. Meer droeg
546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560
ik op hem aan; "Jusje, ja won toch zo graag op de schommel."
561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575
"Ga dan toch!" "Eehooraam ging hij meer, naar kwam rennend
576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590
toch meer vlog terug, klom meer op mijn schoot en alweer
591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605
overlaede hij mij met zijn kusjes. We gingen volstaan naar huis
606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620
en 's middags rond de vertrekken. Jusje kwam mij nog en extra
621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635
hele dikke natte kus geven. Vriende genade liet ik deze natte kus
636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650
gebel uit rich zelf opdragen. Maar anders kreeg je een natte kus toch
651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665
onniddelelyk van je gericht al. Ik wachte de auto na tot dat ik
666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680
zijn klein veldje handje held in de vete de boot om weg gaan. Ik don
681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695
woop meer kusjes van Jusje krijgen. Het was zijn laatste natte kus te
696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710
afcheid van mij. Nooit meer kusjes van mijn Jusje. Nooit meer. Ik werd
711 712 713 714 715 716 717 718 719 720